

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αρ. 56847/13

G.T.

κατά Ελλάδα

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή στις 25 Απριλίου 2017, με την ακόλουθη σύνθεση:

Ledi Bianku, *πρόεδρος*,

Aleš Pejchal,

Jovan Ilievski, *δικαστές*,

και με τη Renata Degener ως *αν. γραμματέα τμήματος*.

Έχοντας υπόψη την προαναφερθείσα προσφυγή η οποία κατατέθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 2013,

Έχοντας υπόψη τη δήλωση που κατάθεσε η καθ'ης η προσφυγή Κυβέρνηση στις 28 Ιουνίου 2016 με την οποία καλεί το Δικαστήριο να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο, καθώς και την απάντηση της πλευράς του προσφεύγοντος στη δήλωση αυτή,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Ο προσφεύγων, G.T., είναι Αφγανός υπήκοος. Έκανε αίτηση για τη μη δημοσιοποίηση της ταυτότητάς του (άρθρο 47§4 του Κανονισμού) η οποία έγινε δεκτή. Ενώπιον του Δικαστηρίου εκπροσωπήθηκε από τους Μ. Παπαμηνά και Α. Κωνσταντίνου, δικηγόρους, μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση (η Κυβέρνηση) εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό της, τον κ. Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την πληρεξουσία του, την κ. Α. Μαγριππή, Δικαστική Πληρεξουσία του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

2. Ο προσφεύγων επικαλέστηκε τα άρθρα 3 και 5 §§1 και 4 καθώς και το άρθρο 8 της Σύμβασης και παραπονέθηκε ιδίως για τις συνθήκες της κράτησής του στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη και στους χώρους του κέντρου διοικητικής κράτησης Κομοτηνής, για τον παράνομο χαρακτήρα της κράτησής του και για τον δικαστικό έλεγχο αυτής. Η σύζυγος και τα παιδιά του προσφεύγοντος παραπονούνται για παραβίαση του άρθρου 8 της Σύμβασης.

3. Στις 10 Μαρτίου 2016 οι αντλούμενες από τα άρθρα 3 και 5 §§1 και 4 της Σύμβασης κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση, και η προσφυγή κρίθηκε απαράδεκτη ως προς τα λοιπά σύμφωνα με το άρθρο 54§3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

A. Η θέση του προσφεύγοντος υπό κράτηση ενόψει της απέλασής του και η σχετική προσφυγή

4. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, όπως τα έχουν εκθέσει οι διάδικοι έχουν ως εξής.

5. Στις 4 Αυγούστου 2012, ο προσφεύγων συνελήφθη από τις αρχές. Τέθηκε υπό κράτηση στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης της Διεύθυνσης Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη (Αθήνα) (Αστυνομική Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών). Ο προσφεύγων αναφέρει ότι η σύλληψη αυτή έγινε στο πλαίσιο της επιχείρησης της Αστυνομίας με το όνομα «Ξένιος Ζευς». Αναφέρει ότι κατά τη διάρκεια της επιχείρησης αυτής, που έλαβε χώρα στο χρονικό διάστημα μεταξύ Αυγούστου 2012 και Φεβρουαρίου 2013 στη περιοχή της Αττικής, η αστυνομία προέβη στον έλεγχο 80.000 περίπου αλλοδαπών και στη σύλληψη περισσότερων από 4.000 ατόμων, που δεν είχαν τίτλο διαμονής για την Ελλάδα σε ισχύ.

6. Στις 8 Αυγούστου 2012, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στο κέντρο κράτησης Κομοτηνής (κέντρο κράτησης).

7. Στις 30 Ιανουαρίου 2013, άσκησε αντιρρήσεις κατά της κράτησής του στο Διοικητικό πρωτοδικείο Κομοτηνής (Διοικητικό Πρωτοδικείο).

8. Στις 31 Ιανουαρίου 2013, ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου απέρριψε τις εν λόγω αντιρρήσεις.
9. Στις 4 Φεβρουαρίου 2013, ο Αστυνομικός Διευθυντής Ροδόπης παρέτεινε την κράτηση του προσφεύγοντος για περίοδο τριών μηνών.
10. Στις 14 Φεβρουαρίου 2013, ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου ενέκρινε την παράταση της κράτησης του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 167/2013).
11. Στις 5 Μαρτίου 2013, ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος.

B. Οι συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος

1. *Οι συνθήκες στους χώρους κράτησης της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη*
12. Ο προσφεύγων κρατήθηκε στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών) από τις 4 ως τις 8 Αυγούστου 2012. Υποστηρίζει ότι οι χώροι αυτοί δεν ήταν κατάλληλοι για κράτηση μεγάλου χρονικού διαστήματος. Καταγγέλλει ιδίως υπερπληθυσμό, άσχημες συνθήκες υγιεινής και έλλειψη αερισμού και φωτισμού στα κελιά. Υποστηρίζει ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προαυλίζεται ή να κάνει κάποια σωματική άσκηση ή δραστηριότητες αναψυχής. Παραπονείται επίσης για ακατάλληλη σίτιση. Υποστηρίζει ότι δεν ήταν παρών κανένας διερμηνέας και ότι οι κρατούμενοι δεν ενημερώνονταν ούτε για τους λόγους και τη διάρκεια της κράτησής τους ούτε για τα δικαιώματά τους. Τέλος αναφέρει ότι δεν είχε πρόσβαση σε νομική αρωγή.
2. *Στους χώρους του Κέντρου κράτησης Κομοτηνής*
13. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, κατά τη διάρκεια της κράτησής του στους χώρους του κέντρου κράτησης, από 8 Αυγούστου 2012 ως 5 Μαρτίου 2013, δεν του δόθηκαν σχεδόν καθόλου είδη υγιεινής και δεν μπόρεσε να αλλάξει ρούχα παρά μόνον μία φορά. Καταγγέλλει ιδίως τον υπερπληθυσμό που επικρατούσε στους χώρους αυτούς, την έλλειψη ζεστού νερού και θέρμανσης, την κατάσταση στις τουαλέτες και την έλλειψη ιατρικής φροντίδας. Υποστηρίζει ότι δεν είχε επαφή με τον εξωτερικό κόσμο, ότι δεν είχε διερμηνέα και ότι η τροφή ήταν

άσχημης ποιότητας. Υποστηρίζει, ότι στην αρχή της κράτησής του, του επιτρεπόταν να προαυλίζεται δύο φορές την ημέρα για τριάντα λεπτά αλλά, μετά από μια στάση στο κέντρο κράτησης στις 23 Νοεμβρίου 2012, δεν μπόρεσε να βγει έξω από το κελί του για μια ολόκληρη μονάδα. Αναφέρει ότι στην συνέχεια, οι αρχές του επέτρεψαν να προαυλίζεται μια φορά την ημέρα για τριάντα λεπτά.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΑΝΤΛΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΙΤΙΑΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΛΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 5§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΙΤΙΑΣΗ

14. Μετά την αποτυχία της απόπειρας φιλικού διακανονισμού, με επιστολή της της 26^{ης} Ιουνίου 2016, η Κυβέρνηση απέστειλε στο Δικαστήριο μονομερή δήλωση για την επίλυση του ζητήματος που έθεσε το τμήμα της προσφυγής το σχετικό με τις αιτιάσεις που αντλούνται από το άρθρο 3 (συνθήκες κράτησης) και από το άρθρο 5§1 της Σύμβασης. Επίσης, κάλεσε το Δικαστήριο να διαγράψει την υπόθεση από το πινάκιο σύμφωνα με το άρθρο 37 της Σύμβασης.

Η δήλωση είναι διατυπωμένη ως εξής:

«Η Ελληνική Κυβέρνηση επιθυμεί να αναγνωρίσει –υπό τη μορφή μονομερούς δήλωσης– ότι οι συνθήκες κράτησης στην Αστυνομική Ακαδημία Κομοτηνής, του πρώτου προσφεύγοντος, G.T., σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή για περιορισμένη περίοδο κατά την κράτηση του πρώτου προσφεύγοντος, ήταν ασύμβατες προς το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ και δεν είχε τηρηθεί το απαιτούμενο όριο επιμέλειας όσον αφορά τη νομιμότητα της κράτησης του προσφεύγοντος, υπό την έννοια του άρθρου 5§1 της Σύμβασης .

Εάν το Δικαστήριο διαγράψει την υπόθεση από το πινάκιο, η Κυβέρνηση προτίθεται να προσφέρει ως αποζημίωση το ποσό των 6.000 ευρώ στον πρώτο προσφεύγοντα G.T.. Το εν λόγω ποσό, το οποίο θα καλύπτει κάθε υλική ζημία και ηθική βλάβη, καθώς και τα έξοδα, θα καταβληθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών από την κοινοποίηση της απόφασης από το Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 37§1 της Σύμβασης. Σε περίπτωση μη πληρωμής του εν λόγω ποσού εντός της προαναφερθείσας τρίμηνης προθεσμίας, η Κυβέρνηση αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει τόκους, από την παρέλευση της

εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της διευθετήσεως, υπολογιζόμενους σύμφωνα με το επιτόκιο υπερημερίας διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες. Η εν λόγω καταβολή θα ισοδυναμεί με οριστική διευθέτηση της υπόθεσης».

15. Με επιστολή της 16^{ης} Σεπτεμβρίου 2016, ο προσφεύγων ανέφερε ότι δεν ήταν ικανοποιημένος από τους όρους της μονομερούς δήλωσης.

A. Θέσεις των διαδίκων

16. Ο προσφεύγων καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τη μονομερή δήλωση της Κυβέρνησης και να προβεί στην εξέταση των αντλούμενων από τα άρθρα 3 και 5§1 της Σύμβασης. Θεωρεί, πρώτον, ότι η μονομερής δήλωση της Κυβέρνησης αναγνωρίζει μόνον εν μέρει την παραβίαση των δικαιωμάτων του. Αναφέρει, δεύτερον, ότι η τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που προστατεύονται από τη Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της απαιτεί από το Δικαστήριο να εξακολουθεί την εξέταση της προσφυγής επειδή αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο μιας επιχείρησης μεγάλης εμβέλειας, ήτοι την επιχείρηση της Αστυνομίας «Ξένιος Ζευς», η οποία κατά τη γνώμη του επηρέασε πολλά πρόσωπα. Αναφέρει ότι η επιχείρηση αυτή και οι συνέπειές της για τους ενδιαφερόμενους έλαβαν μεγάλη δημοσιότητα και επικρίθηκαν από εθνικές και διεθνείς οργανώσεις. Θεωρεί επίσης ότι, με τη μονομερή της δήλωση η Κυβέρνηση, δεν δεσμεύθηκε να συνεργαστεί με την Επιτροπή Υπουργών.

17. Όσον αφορά ειδικότερα την αντλούμενη από το άρθρο 3 της Σύμβασης αιτίαση, ο προσφεύγων αναφέρει ότι η Κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει την παραβίαση παρά μόνον όσον αφορά τις συνθήκες κράτησης στους χώρους του κέντρου κράτησης. Ωστόσο, αναφέρει ότι κρατήθηκε επίσης στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών από τις 4 έως τις 8 Αυγούστου 2012. Θεωρεί ότι η έκφραση «σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή» (*at a point in time*) την οποία χρησιμοποιεί η Κυβέρνηση στη δήλωσή της όσον αφορά την περίοδο την σχετική με την παραβίαση του άρθρου 3 δεν είναι επαρκώς σαφής και δεν προσδιορίζει το εν λόγω χρονικό διάστημα.

18. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να διαγράψει την υπόθεση από το πινάκιο σύμφωνα με το άρθρο 37§1 της Σύμβασης. Θεωρεί ότι, ζητώντας από το Δικαστήριο να συνεχίσει την εξέταση της υπόθεσής του, ο προσφεύγων αποσκοπεί στην «καταδίκη» της επιχείρησης «Ξένιος Ζευς», και ότι, ως προς αυτό, το εν λόγω αίτημα αποτελεί ένα είδος λαϊκής αγωγής (action popularis) που ασκείται στο όνομα όλων των προσώπων που έχουν θιγεί από την επιχείρηση αυτή.

B. Η Εκτίμηση του Δικαστηρίου

19. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ αρχής ότι στη μονομερή της δήλωση η Κυβέρνηση αναφέρεται μόνον στις συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος στο κέντρο κράτησης. Ως εκ τούτου, αποφασίζει να εξετάσει χωριστά την αντλούμενη από το άρθρο 3 της Σύμβασης αιτίαση όσον αφορά τις συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος στους χώρους της Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών (κατωτέρω παράγραφοι 28-35).

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 37 της Σύμβασης, μπορεί ανά πάσα στιγμή της διαδικασίας, να αποφασίσει τη διαγραφή μιας προσφυγής από το πινάκιο, εφόσον τα πραγματικά περιστατικά το οδηγούν σε συμπεράσματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 εδ. α, β και γ του εν λόγω άρθρου. Το άρθρο 37§1 γ) επιτρέπει στο Δικαστήριο να διαγράψει ειδικότερα μια υπόθεση από το πινάκιο εφόσον από τις περιστάσεις συνάγεται ότι

«για οποιονδήποτε άλλο λόγο του οποίου την ύπαρξη διαπιστώνει το Δικαστήριο, δεν αιτιολογείται πλέον η περαιτέρω εξέταση της προσφυγής».

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι, υπό ορισμένες συνθήκες, μπορεί να ενδείκνυται η διαγραφή μιας προσφυγής από το πινάκιο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37§1 γ) με βάση μονομερή δήλωση της καθ'ης η προσφυγή Κυβέρνησης ακόμη και αν ο προσφεύγων επιθυμεί την συνέχιση της εκδίκασης της υπόθεσης.

22. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο, εξέταση, για τον σκοπό αυτό, τη μονομερή δήλωση της Κυβέρνηση υπό το πρίσμα των αρχών που έχει θεσπίσει η νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα με την απόφαση *Tahsin Acar κατά Τουρκίας* (προκαταρκτικό ερώτημα) [GC], αρ. 26307/95, §§ 75-77, CEDH

2003-VI) και με τις αποφάσεις *WAZA Sp. z o.o. κατά Πολωνίας* ((déc.), αρ.º 11602/02, 26 Ιουνίου 2007), και *Sulwińska κατά Πολωνίας* ((déc.), αρ. 28953/03, 18 Σεπτεμβρίου 2007)).

23. Έχοντας υπόψη τη φύση των παραχωρήσεων που περιέχει η δήλωση της Κυβέρνησης καθώς και το ποσό της προτεινόμενης αποζημιώσεως –που είναι σύμφωνο με τα ποσά που επιδικάζονται σε παρόμοιες υποθέσεις-, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν δικαιολογείται η συνέχιση της εξέτασης των εν λόγω αιτιάσεων (άρθρο 37§1 γ) της Σύμβασης.

24. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ αρχής ότι, στο πλαίσιο της εξέτασης υπόθεσης που έχει εισαχθεί ενώπιόν του, δεν απόκειται σε αυτό να αποφανθεί κατά τρόπο αφηρημένο για τον τρόπο εκτέλεσης μιας επιχείρησης αστυνομικής όπως η αποκαλούμενη «Ξένιος Ζευς», αλλά μόνον να εξετάσει τις συγκεκριμένες συνέπειες αυτής για τον ενδιαφερόμενο. Παρατηρεί ότι το ζήτημα που τίθεται είναι το εάν ο προσφεύγων κρατήθηκε υπό τις συνθήκες και σύμφωνα με την νομιμότητα (*régularité*) που απαιτείται από τα άρθρα 3 και 5§1 της Σύμβασης.

Υπενθυμίζει ως προς το θέμα αυτό ότι προσδιορίσει σε σημαντικό αριθμό υποθέσεων, μεταξύ των οποίων κα υποθέσεων κατά της Ελλάδας, την πρακτική του όσον αφορά τις αντλούμενες από την παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης αιτιάσεις σχετικά με τις συνθήκες κράτησης και όσον αφορά τις αντλούμενες από την παραβίαση του άρθρου 5 §1 της Σύμβασης αιτιάσεις, σχετικά με το θέμα της νομιμότητας της κράτησης (βλ. για παράδειγμα *R.T. κατά Ελλάδας*, αρ., 5124/11, 11 Φεβρουαρίου 2016, *H.A. κατά Ελλάδας*, αρ.58424/11, 21 Ιανουαρίου 2016, *A.Y. κατά Ελλάδας*, αρ. 58399/11, 5 Νοεμβρίου 2015, και *E.A. κατά Ελλάδας*, αρ.74308/10, 30 Ιουλίου 2015). Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που προστατεύονται από τη Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της, δεν απαιτεί τη συνέχιση της εκδίκασης της προσφυγής (άρθρο 37 §1 *in fine*).

25. Τέλος, το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι στην περίπτωση που η Κυβέρνηση δεν θα τηρούσε τους όρους της μονομερούς της δήλωσης, η προσφυγή θα

μπορούσε να εγγραφεί εκ νέου στο πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 §2 της Σύμβασης (*Josipovic κατά Σερβίας* (déc.), αρ. 18369/07, 4 Μαρτίου 2008).

26. Κατά συνέπεια, η υπόθεση πρέπει να διαγραφεί από το πινάκιο όσον αφορά την προαναφερθείσα αιτίαση.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΤΗΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

27. Αναφερόμενος στις συνθήκες κράτησής του στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι συνθήκες αυτές απετέλεσαν εξευτελιστική μεταχείριση (ανωτέρω παρ. 12).

28. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η μεταχείριση για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων, ήτοι οι συνθήκες της κράτησής του στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών για τέσσερις ημέρες, δεν άγγιξε το ελάχιστο όριο βαρύτητας που απαιτείται για να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3 της Σύμβασης.

29. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν απαιτείται να αποφανθεί επί του θέματος, καθόσον η αιτίαση αυτή είναι απαράδεκτη για τους ακόλουθους λόγους.

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η μεταφορά κρατούμενου από έναν χώρο κράτησης σε άλλον, διακόπτει, κατ' αρχήν, τη συνέχεια της κράτησης όσον αφορά τις συνθήκες κράτησης, και ότι η προθεσμία των έξι μηνών, που προβλέπεται από το άρθρο 35 §1 της Σύμβασης, αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία μεταφοράς στο νέο χώρο κράτησης (*Novinski κατά Ρωσίας*, αρ. 11982/02, § 96, 10 Φεβρουαρίου 2009, *Maltabar και Maltabar κατά Ρωσίας*, αρ. 6954/02, § 83, 29 Ιανουαρίου 2009, και *Κανάκης κατά Ελλάδας*, (αρ. 2), αρ. 40146/11, § 92, 12 Δεκεμβρίου 2013). Εν τούτοις, η επικαλούμενη παραβίαση μπορεί να αναλυθεί ως μια συνεχιζόμενη παραβίαση εφόσον οι συνθήκες κράτησης είναι ουσιαστικά οι ίδιες και στους δύο χώρους κράτησης (*Βούρος και λοιποί κατά Ελλάδας*, αρ. 51653/12, 50753/11, 25032/12, 66616/12 et 67930/12, §§ 64-70, 12 Μαρτίου 2015).

31. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 3 Σεπτεμβρίου 2013, ενώ η μεταφορά του από την Αστυνομική Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών στο κέντρο κράτησης είχε πραγματοποιηθεί στις 8 Αυγούστου 2012. Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει εάν η μεταφορά αυτή διέκοψε τη συνέχεια της κράτησης του προσφεύγοντος.

32. Το Δικαστήριο επισημαίνει συναφώς ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος σχετικά με τους δύο χώρους κράτησης φαίνονται παρόμοιοι (ανωτέρω, παράγραφοι 12 και 13). Ωστόσο, παρατηρεί ότι σύμφωνα με τις δηλώσεις του προσφεύγοντος, μετά τη μεταφορά του στο κέντρο κράτησης και έως τις 23 Νοεμβρίου 2012, είχε τη δυνατότητα να προαυλίζεται δύο φορές την ημέρα για τριάντα λεπτά περίπου. Αντίθετα κατά τη διάρκεια της προηγούμενης κράτησής του στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών, ο προσφεύγων δεν είχε αυτή τη δυνατότητα. Επομένως, αντίθετα από τους χώρους κράτησης της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών, το κέντρο κράτησης δεν μπορεί να εξομοιωθεί με Αστυνομικό Τμήμα το οποίο, από τη φύση του, προορίζεται για την υποδοχή προσώπων για σύντομο χρονικό διάστημα και όπου οι κρατούμενοι δεν έχουν, κατά γενικό κανόνα, καμία δυνατότητα προαυλισμού ή άσκησης κάποιας σωματικής δραστηριότητας (*Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδα*, αρ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009, *Βαφειάδης κατά Ελλάδα*, αρ. 24981/07, 2 Ιουλίου 2009, *Shunvaen κατά Ελλάδα*, αρ. 8249/07, 29 Οκτωβρίου 2009, *Tabesh κατά Ελλάδα*, αρ. 8256/07, 26 Νοεμβρίου 2009, *Ευφραιμίδη κατά Ελλάδα*, αρ. 33225/08, 21 Ιουνίου 2011, και *Ασλάνης κατά Ελλάδα*, αρ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013).

33. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι καμία περίπτωση δεν του επιτρέπει να διαπιστώσει ότι η κράτηση του προσφεύγοντος στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών και η κράτησή του στο κέντρο κράτησης αποτελούν «διαρκή (συνεχιζόμενη) κατάσταση» που να δικαιολογεί τη εξέταση της συνολικής περιόδου κράτησης για την οποία παραπονείται. Ακόμη και εάν υποθεθεί ότι οι συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών μπορεί να θεωρηθούν ως αισθητά

παρόμοιες με αυτές που επικρατούσαν στο κέντρο διοικητικής κράτησης, η κράτηση στο εν λόγω κέντρο σηματοδοτεί μια αισθητή διακοπή στην κατάσταση του προσφεύγοντος, έστω και λόγω της δυνατότητας που υπήρχε για προαυλισμό (βλ. *mutatis mutandis*, προαναφερθείσα *Κανάκης*, §§91-92).

34. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αντλούμενη από το άρθρο 3 της Σύμβασης αιτίαση, στο μέτρο που αφορά τις συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος στους χώρους της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών, πρέπει να απορριφθεί λόγω της μη τήρησης της προθεσμίας των έξι μηνών κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §§1 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5§4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

35. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 5§4 της Σύμβασης και υποστηρίζει ότι ο δικαστικός έλεγχος της κράτησής του δεν ήταν αποτελεσματικός. Υποστηρίζει ειδικότερα ότι δεν είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει αντιρρήσεις στην αρχή της κράτησής του και ότι ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου δεν προέβη σε πραγματική εξέταση της νομιμότητας της κράτησής του.

A. Θέσεις των διαδίκων

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι έχει υπάρξει υπέρβαση της προθεσμίας των έξι μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 35§1 της Σύμβασης. Υπενθυμίζει ότι η προθεσμία αυτή αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία έκδοσης της οριστικής εθνικής δικαστικής απόφασης και αναφέρει ότι, εν προκειμένω, οι ημερομηνίες που πρέπει να ληφθούν υπόψη είναι η 31^η Ιανουαρίου 2013 και η 14^η Φεβρουαρίου 2013, κατά τις οποίες ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου αποφάνθηκε για τη νομιμότητα της κράτησης του προσφεύγοντος. Ωστόσο, ο προσφεύγων κατέθεσε την προσφυγή του στις 3 Σεπτεμβρίου 2013, ήτοι, κατά την Κυβέρνηση, πάνω από έξι μήνες από την οριστική απόφαση.

37. Ο προσφεύγων αμφισβητεί τη θέση αυτή της Κυβέρνησης. Υποστηρίζει ότι η προσφυγή του ασκήθηκε εντός της εξάμηνης προθεσμίας. Θεωρεί, ειδικότερα, ότι δεν είχε καμία πραγματική προσφυγή στη διάθεσή του και ότι οι αιτιάσεις αφορούν μια συνεχιζόμενη κατάσταση, ήτοι την επί επτά μήνες περίπου

κράτησή του. Ως εκ τούτου, θεωρεί ότι η εξάμηνη προθεσμία άρχισε να τρέχει από την ημερομηνία κατά την οποία αφέθηκε ελεύθερος, ήτοι από την 5η Μαρτίου 2013.

B. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

38. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 35§1 της Σύμβασης εξάμηνη προθεσμία σκοπεί στο να διασφαλίσει την ασφάλεια δικαίου εγγυώμενη ότι οι υποθέσεις που εγείρουν θέματα ως προς τη Σύμβαση θα εξετάζονται εντός λογικής προθεσμίας και ότι οι παρελθούσες αποφάσεις δεν θα δύνανται να αμφισβητηθούν επ' αόριστον. Ο κανόνας αυτός θεσπίζει ένα χρονικό όριο του ελέγχου που πραγματοποιούν τα όργανα της Σύμβασης και υποδεικνύει στους ιδιώτες καθώς και στις αρχές την περίοδο πέραν της οποίας ο εν λόγω έλεγχος δεν δύναται πλέον να ασκηθεί. Κατά γενικό κανόνα, η εξάμηνη προθεσμία αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία έκδοσης της οριστικής αποφάσεως στο πλαίσιο της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων (*Βαρνάβα και λοιποί κατά Τουρκίας*, [GC], αρ.16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 et 16073/90, §§ 156-157, CEDH 2009).

39. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων έκανε χρήση του ενδίκου βοηθήματος των αντιρρήσεων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 73§3 του Ν. 3386/2005. Επισημαίνει επίσης ότι η νομιμότητα της κράτησης του προσφεύγοντος εξετάστηκε δύο φορές από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Πρωτοδικείου, ήτοι στις 31 Ιανουαρίου 2013, οπότε το εν λόγω δικαστήριο απέρριψε τις ενστάσεις του προσφεύγοντος σχετικά με τη νομιμότητα της κράτησής του, καθώς και στις 14 Φεβρουαρίου 2013, οπότε το εν λόγω δικαστήριο αποφάνθηκε εκ νέου επί της νομιμότητας της κράτησης του προσφεύγοντος (ανωτέρω παράγραφοι 8 και 9). Ωστόσο, διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 3 Σεπτεμβρίου 2013, ήτοι μετά την παρέλευση περιόδου άνω των 6 μηνών από την τελευταία αυτή απόφαση (βλ. επίσης *Al. K. Κατά Ελλάδας*, αρ.^ο 63542/11, §§ 64-67, 11 Δεκεμβρίου 2014).

№ Φ 092.22/3906

40. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι το μέρος αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί λόγω μη τήρησης της εξάμηνης προθεσμίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35§ §1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Λαμβάνει υπόψη τους όρους της δήλωσης της καθ'ης η προφυγή Κυβέρνηση ως προς τα άρθρα 3 και 5 §1 της Σύμβασης και τους όρους που προβλέπονται για τη διασφάλιση των δεσμεύσεων που αναλαμβάνει με τη δήλωση αυτή η Κυβέρνηση,

Αποφασίζει να διαγράψει το τμήμα αυτό της προσφυγής από το πινάκιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 37 §1 (γ) της Σύμβασης.

Κηρύσσει απαράδεκτο το υπόλοιπο τμήμα της προσφυγής.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως την 18η Μαΐου 2017.

Renata Degener
Αν. Γραμματέας

Ledi Bianku
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα